

BOLETIN OFICIAL

DEL

OBISPADO DE OSMA

SE PUBLICA EN DIAS INDETERMINADOS, EN MEDIO, UNO O MAS PLIEGOS

OBISPADO DE OSMA.

En estos dias hemos recibido la siguiente comunicacion, por la cual se ve que el Padre Santo dispensa á los que no tienen el Indulto de Carnes, para que puedan comerlas el viernes, dia de la Asuncion de Nuestra Señora, deseando que los dispensados recen en compensacion, la tercera parte del Rosario segun la mente de Su Santidad. Los señores Párrocos y Ecónomos harán saber esta disposicion á sus respectivas feligresías, pero advirtiéndoles que la vigilia de la Asuncion no se dispensa á nadie.

Burgo de Osma 4 de Agosto de 1890.

Pedro Maria, Obispo de Osma.

SANCTAE ROMANAE ET UNIVERSALIS INQUISITIONIS

EPISTOLA

AD OMNES LOCORUM ORDINARIOS

Cum festum gloriosæ Assumptionis B. Mariæ Virginis hoc anno in feriam sextam incidat, Sanctissimus D. N. Leo divina providentia PP. XIII, precibus a plerisque locorum Ordinariis Ei porrectis annuens, omnibus, quotquot sunt in orbe, Christifidelibus indulgere dignatus est, ut carnibus ea die vesci possint, firmo præcepto ieiunii in eiusdem pervigilio. Optat autem Sanctitas Sua ut hanc benignitatem iidem fideles compensare studeant tertia Rosarii parte iuxta Ipsius mentem recitanda. Contrariis non obstantibus quibuscunque.

Datum Romæ die 25 Iuli 1890.

R. CARD. MONACO.

CONFERENCIAS MORALES Y LITURGICAS

DEL

OBISPADO DE OSMA.

Dia 6 de Junio.

CASO. F., Sacerdos, admodum festivus, sæpe de venialibus dicit: parum pro nihilo reputatur. Hinc est, quod vix de custodia sensuum, precipua lingua et oculorum, curat. mulierum vultum etiam voluntarie aspiciendo, ex quo lingue tentationes et carnis motus insurgunt, circa quos mere passivè quandoque se habet. Hoc in st. tu, non sine anxietate de consensu in illos sæpe celebrat. Quid de hoc Sacerdote dicendum?

SOLUCION. De Sacerdote F. absdubio dicendum in mala dispositione versari, nec non in maximo graviter peccandi periculo, juxta Ecclesiast.: Qui spernit modica: paulatim, dec det; et quamvis per se loquendo aut speculative, non peccet mortaliter qui sola mortalia vult vitare, quin de omitendis venialibus quidquam curet; tamen secus statuendum si adsit contemptus, vel periculum proximum labendi in mortale, maxime habito respectu ad præteritam experientiam. S. Alf. L. 4.º, 12. Et revera quidem, attenta humana fragilitate admodum difficile in praxi videtur eum in mortalia non ruere, præsertim vero cum parum curet de sensuum custodia et occasionum fuga, ut in casu. Quod carnis motus omnes auctores tradunt non semper adesse obligationem eisdem positive ac directe obsistendi, nisi experientia constet resistantiam mere passivam ad eos vitandos minime sufficere, nec diinde causa licita adsit ex qua præter intentionem sequi possint, ut ex. gr. studendo vel confessiones audiendo, quod de F. asserti nequit, cum omnino voluntarii ipsi fuerint in mulierum aspectu; mirum proinde non esse debet ipsum anxietates angoresque conscientiæ sentire, quare optime facere, imo et teneretur ad Pœnitentiam accedere aut celebrationem. In dubio autem de consensu in illos carnis motus, iudicium in ejus favorem tantum flecti posset, si alias positive talibus motibus obstitisset, si sit timoratiæ conscientiæ, nec soleat letaliter peccare, quod ex præteritis confessionibus ejusque agendi ratione conjici poterit, Sic communiter?

Dia 19 de Junio.

CASO. G. rem profanam in cæmeterio furavit; pluries in materia lascivia delectationes morosas in ecclesia habuit: et unico actu de familia, qua octo membris constabat, famam detraxit. Postea vero præfata peccata, loci sacri circumstantiam in duobus primis, et membrorum familiæ in tertio, tacendo, confitetur. An bene confessus est? An integra fuit ejus confessio?

SOLUCION. Ex jure canonico sacrilegium committitur auferendo sacrum de sacro, aut non sacrum de sacro, vel sacrum de non sacro. Plures tamen auctores, quos inter Lugo et Lessius, censent sacrilegium non esse furari rem non sacram de sacro, quæ casu in ecclesia reperitur, vel ipsius ecclesiæ custodiæ commissam non est, quia res illa auferitur materialiter in

loco sacro, sed non de loco sacro, Alii aulem, ut Salm., S. Lig., Scavini, etsi probabilitatem illius sententias non inficiantur, asserunt tale furtum sacrilegium esse, nam revera subripitur non sacrum de sacro; et cum hic non attendatur res, sed loci sacri violatio per furtum, certo dici debet adesse sacrilegium. Hi verum admittunt dari posse peccatum grave in genere furti, et leve in genere sacrilegii. Quoad peccata mere interna in ecclesia admissa, cum non videantur locum sacrum specialiter afficere, omnes conveniunt non esse sacrilegia, nisi excipias desiderium peccandi externe in ipso loco sacro. Ad tertium dicendum, inter auctores pariter disceptari an unum vel plura committat peccata qui unico ac indiviso actu plura objecta physice et materialiter diversa lædit; plurimi dicunt unum esse peccatum, quia tunc unitas vel totalitas actionis, non pluralitas objecti spectari debet, et quia ille unicus actus unam eandemque virtutem genericam lædit, quare diversitas objecti erit tantum circumstantia aggravans. Lugo, Suar Laim. Alii è contra docent tot esse peccata in uno actu distincta, quot sunt objecta totalia diversa, licet materialiter tantum plura, quia tunc plura læduntur jura totalia, et ille unicus actus moralis æquivalet pluribus malitia et numero: aliunde actus humanus moralitatem sumit ab objecto; ubi ergo plura læduntur diversaque objecta totalia, etsi ejusdem generis, plures adsunt injustitiæ. S. Lig., Salmat., Scavini. Jam vero; si onus incertum nequaquam pœnitentibus imponi debet, ut communiter traditur, cum ex dictis non certo constet de pluribus peccatis gravibus à G. patrafis, planum est nec illi obligationem certam eadem confitendi imponendum esse; ac proinde solutio casus apertissima est, bene scilicet integreque ipsum fuisse confessum.

Dia 3 de Julio.

CASO. H., Sacerdos Missam licet in oratorio privato et hora duodecima in Sabbato Sancto celebravit, Introitum de Dominica Resurrectionis sumens, et reliqua prout in missali, omissis prophetiis et cœteris, quæ luctum significant. Item, in præfata missa S. Communionem administravit. An bene egit H? An aliquando missam privatam in triduo majoris hebdomadæ celebrare licet, præsertim in Sabbato Sancto, et quomodo in casu ordinanda Missa?

SOLUCION. Nisi H. speciale privilegium celebrandi haberet, male se gessit, dum in sabbato sancto celebravit, cum in actuali Ecclesiæ disciplina omnino prohibitum sit in memorato die privatim celebrare; et etiam in casu privilegii nec debuit nec potuit sumere vel legere Introitum Paschæ, sed ipsius sabbati, nec non tenebatur quoque Vesperas intra Missam recitare, prout ibi notatur, omissis tamen prophetiis aliisque. S.cluso pariter privilegio, et si in Ecclesia illa non erat consuetudo communicandi, ei minime licuit Eucharistiam ministrare eodem sabbato Sancto, prout à S. C. R. 22 Sept. 1837, et 22 Martii 1866 declaratum fuit. Nihilominus ipsa net S. R. C. 13 Januarii 1882 decretum edidit vi cuius in locis, ubi adsit consuetudo, sacerdotes non celebrantes, possunt, imo et tenentur fidelibus communionem præbere in hac die ex particulis præconsecratis, et post cantum *Gloriæ in excelsis*. In illo sacro triduo non licet celebrare; Et scopis tamen ratione præcepti Missæ adimplendi potest permittere ut aliqua sacra fiant in Cæna Domini; in die Parasceves nunquam celebrandum.

Dia 17 de Julio.

CASO. I., Sacerdos, de liberalium morte admodum gaudet. et etiam eam ob bonum inde Ecclesie et patrie sequuturum illis desiderat; immo pluries apud se dicit: si prohibitum non esset, plusquam unum ex illis o vivis suscipulisse. Alias, ex confessionibus paschali tempore nimis lassatus, etiam interius ait: si obligatus non essem, nec officium divinum recitarem. Quid ergo? Peccavitne et quomodo in singulis casibus I.?

SOLUCION. Sacerdos I. de gravi peccato non est arguendus in prima casus parte, nempe in gaudio et desiderio de liberalium morte, quia, nisi hoc restringantur ad ipsorum tantum mortem, nec gaudium nec desiderium dici possunt de re mala ipsis obveniente, sed potius de bono effectu Ecclesie et patrie alias subsequente; non itaque appetitur malum absolute et simpliciter, prout malum, sed ratione boni. Jamvero, Sanctus Lig., H. A., 3.º lib., 50, cum Divo Thoma et aliis communiter tenet licere malum temporale optare proximo ob bonum finem, dummodo charitatis ordo servetur, ita nempe ut malum temporale optetur ob bonum majus, quod certe contingit cum proximo malum temporale desideratur ob ipsius bonum spirituale, vel ob bonum commune sive spirituale sive temporale; sic licet optare mortem hæresiarchæ vel publicæ pacis perturbatori, ob bonum commune et multorum; et hoc consonat desideriis a Davide et Prophetis multoties expressis de inimicis Dei ejusque populi perdendis; nec non verbis Apostoli ad Gal. 5, 12, agentis: Utinam abscindantur, qui vos conturbant. Neque per se in secunda casus parte graviter peccasse dici potest, si apposita conditio auferat operis malitiam, quia tunc desiderium fertur in objectum malitia denudatum; et hoc evenire potest in iis solo jure positivo vetitis, et etiam in iis jure naturali vetitis, quæ in aliquo casu vel statu licita sunt, v. gr., inimicum occiderem, si Deus mandaret. Hæc intellige, si voluntas actuali affectu non feratur in tale objectum malum, sed tantum sit significatio propensionis naturalis in illud, alioquin culpa non vacaret. Ita S. Alf., L. 5, 15, Quær. cum communi. Tamen valde otiosa, imo et periculosa talia desideria sunt, cum facile in eis reperiatur aut adesse possit delectatio de objecto pravo, quæ, illicita prorsus est, maxime in re venerea, et in jure naturali prohibitis, ut notat Cajetanus et alii apud Gury. Nec a fortiori in ultimo casus extremo gravis peccati reus damnandus est I., cum in ejusmodi desiderio solum ostendat repugnantiam vel potius displicentiam voluntatis in adimpletione obligationis recitandi officium divinum propter molestiam vel lassitudinem; non autem intentionem infringendi præceptum, nec sese ab obligatione legis subducendi; quæ quidem voluntas, *in sensu diviso legis*, ut cum auctoribus loquar, nihil deordinatum per se continet, nec proinde peccatum; ita omnes. Verum enimvero, quam inutilia ac prorsus aliena a spiritu lenitatis et mansuetudinis, quæ in christiano quopiam atque præcipue in sacerdotibus elucere debet, illa gaudia desideriaque sint, cuilibet intelligi datur; quapropter ab aliquo inordinato affectu et culpa, saltem veniali, immunia nequaquam in praxi aut per accidens sunt existimanda.

